

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 169/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. E. H., N., zastúpenej advokátom Mgr. Ľ. Š., N., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co 235/2010 z 23. augusta 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 18 C 26/2006 z 1. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2012 doručená sťažnosť JUDr. E. H. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 5 Co 235/2010 z 23. augusta 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 23. augusta 2011“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 C 26/2006 z 1. júla 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 1. júla 2010“).

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa spolu s ostatnými právnymi nástupcami (ďalej aj „žalobcovia“) po ich právnom predchodcovi J. M., zomretom..., domáhali žalobou podanou na okresnom súde určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. M., zapísanej v prídelovej listine ako parc. č... – roľa o výmere 20 000 m².

Okresný súd rozsudkom z 1. júla 2010 žalobu žalobcov v plnom rozsahu zamietol. Podľa jeho názoru žalobcovia nepreukázali, že nehnuteľnosť, ktorá bola pridelená na základe označenej prídelovej listiny, bola v skutočnosti pridelená ich právnomu nástupcovi. Okresný súd vyjadril názor, že osoba uvedená v prídelovej listine ako J. M. ml. nie je totožnou osobou s J. M., právnym predchodcom sťažovateľov. Krajský súd na základe odvolania žalobcov rozsudkom z 23. augusta 2011 odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že využila aj ďalšiu zákonnú možnosť a obrátila sa so svojimi príbuznými na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Jej podnet vybavila Krajská prokuratúra v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) prípisom sp. zn. Kc 118/11 z 13. januára 2012 so záverom, že zo súdneho spisu nevyplýva, že by konanie súdov bolo postihnuté vadou, v dôsledku ktorej by sťažovateľke a jej príbuzným bola odňatá možnosť konať pred súdom, ani nebolo zistené porušenie procesných ustanovení, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Keďže sa sťažovateľka nestotožnila s názorom krajskej prokuratúry, listom z 23. januára 2012 požiadala generálnu prokuratúru o prešetrenie rozhodnutia krajskej prokuratúry. Generálna prokuratúra sa prípisom sp. zn. VI/2 Pz 102/12 z 1. marca 2012 stotožnila s názorom krajskej prokuratúry a opakovaný podnet sťažovateľky odložila.

Sťažovateľka je presvedčená, že zo strany všeobecných súdov, ktoré rozhodli v predmetnej právnej veci, došlo k viacerým pochybeniam, a pretože sa nestotožňuje s ich rozhodnutiami, navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jej základné práva:

„a) vlastniť majetok ako aj právo na dedenie,

b) domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde,

c) domáhať sa, aby bola jej[j] vec prerokovaná bez zbytočných prietáhov, v jej[j] prítomnosti, ale najmä aby sa mohl[a] vyjadriť ku všetkým dôkazom,

boli porušené.“

Sťažovateľka ďalej navrhuje, aby ústavný súd zrušil „rozsudok Krajského súdu v Nitre pod č. k. 5 Co 235/2010 zo dňa 23. 8. 2011 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Nitra pod č. k. 18 C 26/2006 zo dňa 1. 7. 2010“, vec mu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie, a zároveň aby jej priznal úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Relevantným momentom, odkedy začala plynúť sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti proti rozsudku okresného súdu z 1. júla 2010 a rozsudku krajského súdu z 23. augusta 2011, je deň nadobudnutia ich právoplatnosti. Podanie podnetu, resp. opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnej prokuratúre nemá v danom prípade vplyv na začatie plynutia dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, IV. ÚS 196/09), pričom rozhodovanie o podaní mimoriadneho dovolania je

výlučne v dispozičnej právomoci generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Sťažovateľka zrejme odvíja začiatok plynutia lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 20. januára 2012, resp. od 6. marca 2012, keď jej boli doručené prípis o vybavení jej podnetu, resp. opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania.

Podľa zistení ústavného súdu rozsudok okresného súdu z 1. júla 2010 nadobudol právoplatnosť 29. novembra 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 23. augusta 2011. Sťažovateľka podala sťažnosť smerujúcu proti označeným rozhodnutiam všeobecných súdov adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu 15. marca 2012, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky v nej obsiahnutými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2012